

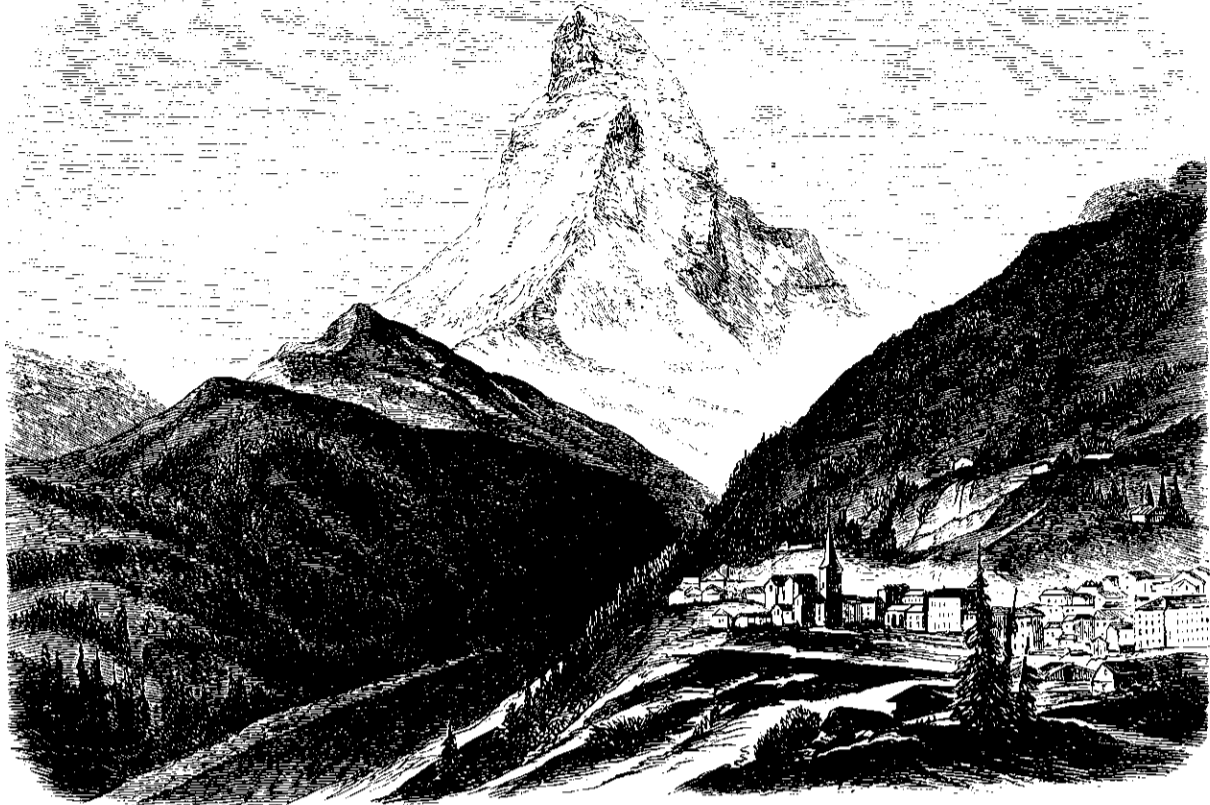
og Mester Jafel-Theater, er det ikke saa underligt, at Folk af alle Aldere og Stænder søge derind. Man seer den aristokratiske Frue spabere der med sine Børn, sin Mand eller sin Elsker, som hun tilfældigvis møder, medens Equipagen kjører udenfor paa Gaden; man seer ogsaa den fattige Blousemands Kone, som med sit Shtoi i Haanden venter paa, at Arbejdstiden skal være tilende, og hendes Mand komme derhen. Den gamle Pensionist sidder med sine Brillor paa Næsen og Hatten stadt tilbage paa sin hvide Isse, medens han læser i en Avis eller en gammel Bog, som han for et Par Sous har kjøbt paa Quaien ligeoverfor, og Børn, der neppe kunne gaae, rulle og kravle om i Gangene. Danbyen, som nylig har indtaget sin Middagsmad i Hôtel Meurice eller Hôtel Castiglione, gaar tværs over Gaden for at forbrøse i Ro under et Træ, og Studenten, som har tilfredsstillet sin Sult med et Par Eg og en Skaal Kaffe i et nærliggende Crémérie, søger ligeledes derind for at tilbringe nogen Tid paa dette prægtige Sted, der er lige tillokkende og behageligt for Alle.

Om Sommeren muscieres der hver Eftermiddag imellem Kloften 4 og 5, i Regelen af et af Keisergardens Corps, ligesom i det Hele taget kun Garden eller Jouaberne besætte Bagterne ved Indgangene. Folk samles da om Musikanterne, og det er en overordentlig behagelig Tidsfordriv at slentre om blandt Klyngerne, enten for at vække Appetit til den forloventende Middagsmad, eller for at faae en Time ihjel efter Vordet, inden Aftenens forskjellige Glæder lægge Beflag paa En. Hele Dagen igjennem, med ganske korte Mellemrum, giver Monsieur Guignol Forestillinger, og Dunder af Mester Jafels klassiske Stykker ville aldrig savne Leilighed til Underholdning.

Midt igjennem Haven løber en bred Gang lige op mod Tuileriernes, og fra det store Vindue i Slottets første Etage har man en ligesaa imponerende, som henrivende Udsigt over hele det umaadelige Anlæg — der begynder med prægtige Blomsterbede og ender med fyldige Alleer af Kastanie- og Lindetræer — over Concordepladsen, hvor Obeliskten hæver sig snorlige op fra den brede Gang, og ud ad Champs-Élysées, hvor

berinde i al Stillehed og Beskedenhed, medens Tuileriernes store Gaard, hvor en anden og mindre Triumfbue hæver sig, derimod som oftest er Scenen for de vældige militaire Parader, der maae kunne faae enhver Franskmænds Hjerte til at banke. Den lille Keiserprinds er da tilhøst paa sin liliputiske Hingst med det røde Høils-Staberak ved Siden af Faderen, og hyppigt er han iført Gardegrenaderernes Uniform, med

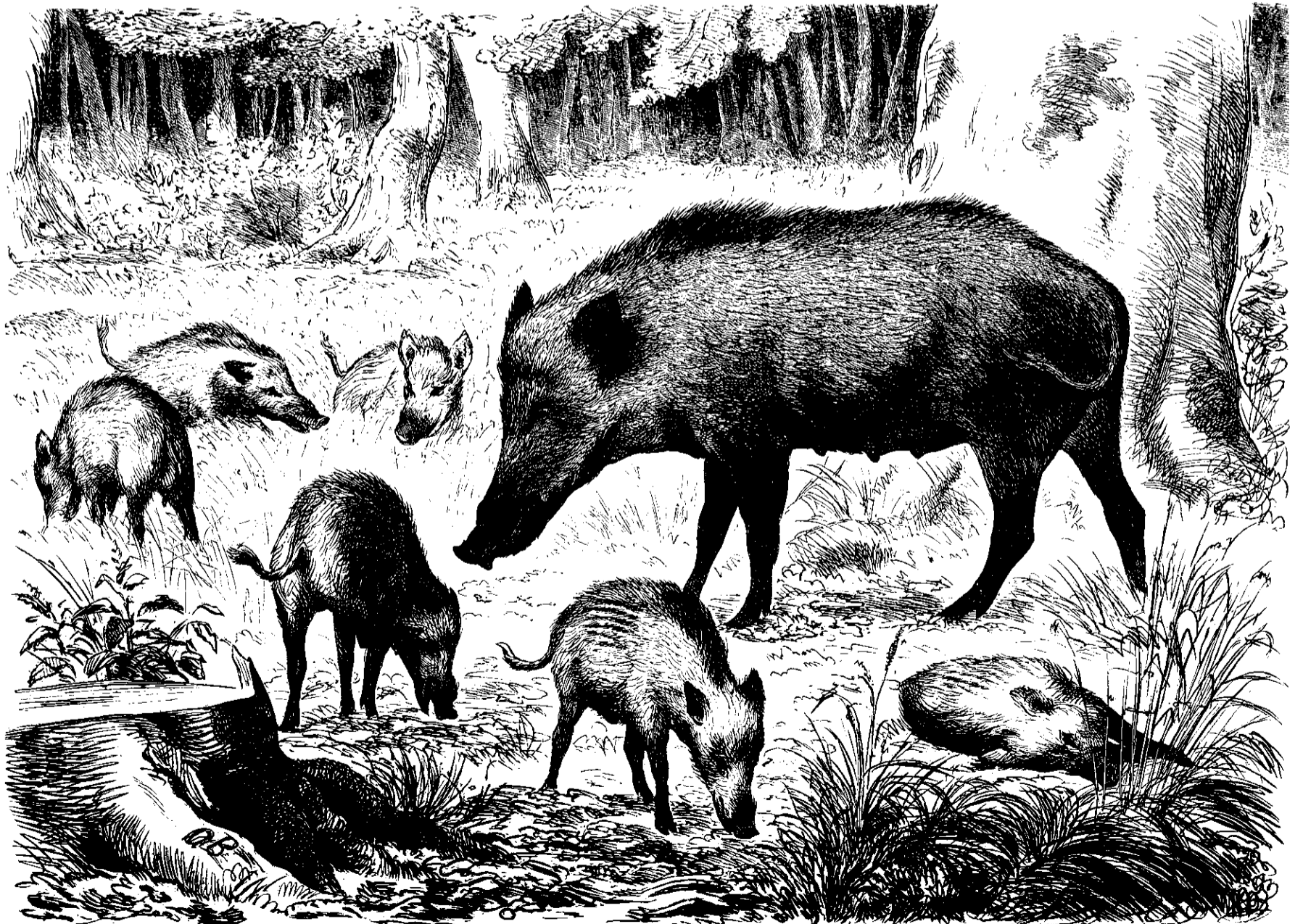
den trekantede Hat. Man seer ham da ride frem, for med soldatermæssig Holbning at hilse Keiseren, der mønstret Tropperne. Saa tømmer Pladsen igen og gjenne Rue de Rivoli, forbi Jerngitteret, der omslutter Tuileriernes Have, drage Colonnaderne, medens samtlige Ammer og Børn styrte til Terrasserne for at høre den frigerste Musik med de dunbrændte Trommer og see de herlige Regimenter drage forbi. Paradesoldater ere Franskmændene jo ikke; med Geværerne „læsjebe“ paa Nakken slentre de afsted, uden at genere sig for at holde den lige Linie i Gelederne, og vilde man bønne om deres Dygtighed paa en Kampplads efter den Nødsagtigbed, hvormed de marchere gjennem en Gade, vilde man i høi Grad forregne sig. De lægge ikke Vind paa det Forlorne og i en heed Kamp lidet Besynderde ved Militairvæsenet; man tænker ikke paa



Matterhorn i Canton Wallis, seet fra Byen Zermatt.

Triumfbuen slutter Billedet. Det er et Perspektiv, hvis Lige kun findes paa Steder i Verden. Den Deel af Haven, som ligger nærmest Slottet, er afspærret naar den keiserlige Familie beboer det; naar Regenten opholder sig paa Tuileriernes, har der altid fundet en saadan Afspærring Sted, men Napoleon III har taget endeele mere af Haven med, end hans Forgængere, og man kan jo billigtvise ikke klage derover, da han saa væsentligt har bidraget til at forskjøne det Hele. Om Sommeren seer man ofte „Familien“ spabere omkring

Snorliv og Sligt ved at see dem, men faaer Indtrykket af, at det er Karle, der vilde gaae løs paa Hjenden med Næver og Tænder, om det skulde være. Her løber Een ud af Geledet for at vegle et Ord med en Bekjendt, hist kommer en Anden ud af Tret ved at nikke op til en ungdommelig Bonne, der lænet mod Gitteret reent glemmer Børnene, medens hun smiler til den unge Krigsmand; den solbrændte Vivandière, klædt i Regimentets Farver, holder Trop med sine Kammerater og seer langt mere høitidelig ud end nogen af de



En Vildsvin med dens Grise, paa Kaunholdt i Sjen, tegnet af Otto Bach.